

ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ
ที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดเกรียงไกร
(โพธิ์ประสิทธิ์) จังหวัดนครสวรรค์

EFFECTS OF ORGANIZING LITERATURE-BASED ACTIVITIES
FOR MIXED-AGE CLASSROOMS ON PRESCHOOL CHILDREN'S
LANGUAGE ABILITIES, WAT KRIANGKRAI (PHOPRASIT) SCHOOL,
NAKHON SAWAN PROVINCE

ทศวรรณ ละมูล^{1*} ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์² และ ศุภวรรณ เล็กวิไล²
Tatsawan Lamul^{1*} Dararat UthaiPAYAK² and Supawan lekvilai²

Received : 12 July 2024

Revised : 28 August 2024

Accepted : 29 August 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ และ 2) เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ประชากร คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 2 คน และชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 9 คน รวมทั้งสิ้น 11 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ที่โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) จังหวัดนครสวรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย จำนวน 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสถิติไค-สแควร์

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมีความสัมพันธ์กัน ทั้งโดยภาพรวมและ

¹ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

² วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

¹ Master of Education Program in Early Childhood Education, College of Teacher Education, Phranakhon Rajabhat University

² College of Teacher Education, Phranakhon Rajabhat University

* ผู้นิพนธ์ประสานงาน E-mail: game_tatsawan@hotmail.com

จำแนกรายด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2) ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมทั้งโดยภาพรวมและจำแนกรายด้าน

คำสำคัญ: วรรณกรรมเป็นฐาน / ความสามารถทางภาษา / ห้องเรียนคละอายุ / เด็กปฐมวัย

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) study the relationship of preschool children's language abilities before and after participating in literature-based activities for mixed-age classrooms and 2) compare preschool children's language abilities before and after participating in literature-based activities for mixed-age classrooms. The population consisted of 11 preschool children, boys and girls, 2 children studying in Kindergarten Year 2 and 9 children studying in Kindergarten Year 3 in the second semester of the academic year 2023 at Wat Kiangkrai (Phoprasit) School in Nakhon Sawan Province. The research instruments included lesson plans for organizing literature-based activities for mixed-age classrooms and 20 items of a preschool children's language abilities test with the IOC ranging from 0.67 to 1.00. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and Chi-square Test.

The research results showed that 1) the relationship of preschool children's language abilities before and after participating in literature-based activities for mixed-age classrooms were related in overall and in each aspect at the statistical significance level of 0.05 and 2) preschool children after participating in literature-based activities for mixed-age classrooms had higher language abilities than before the experiment in overall and in each aspect.

Keywords: Literature-based / Language abilities / Mixed-age classrooms / Preschool children

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร มนุษย์เรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยมีภาษาเป็นสื่อกลางในการทำ ความเข้าใจระหว่างบุคคล มนุษย์สามารถเข้าใจกันได้ด้วยท่าทาง สัญลักษณ์ การพูด การเขียน และการแสดงสีหน้า ซึ่งรวมเอาวิธีการทุกอย่างมาใช้ในติดต่อสื่อสารกัน ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ของมนุษย์ให้มีความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ ได้ดีขึ้น ภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งการทำความเข้าใจตนเองและผู้อื่น ภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก เพราะเด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความต้องการ ความรู้สึนึกคิด การแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น (ชนิพรณ จาติเสถียร, 2560)

ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการแสดงความเป็นตัวตนของเด็ก หากไม่มีภาษา การติดต่อสื่อสารย่อมเป็นไปด้วยความยากลำบาก ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการเรียนรู้ ดังนั้น เด็กจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย การคิด จินตนาการ การแสดงออก และการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเด็กจะต้องมีความพร้อมทางภาษาในด้าน การฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กันอย่างมีความหมายเพื่อให้เด็กมีพัฒนาการครบทุกด้าน เป็นไปตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมกับระดับพัฒนาการของเด็ก และสามารถใชภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ต่อไป (นฤมล เนียมหอม, ม.ป.ป.)

เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาตั้งแต่เป็นทารก ภาษาแรกเริ่มของเด็กปฐมวัยหรือที่ในวงวิชาการเรียกว่า การรู้หนังสือแรกเริ่ม (Early Literacy) จะค่อย ๆ พัฒนาให้เห็นเมื่อเด็กเริ่มแสดงความสนใจ ความคิดเห็น ความรู้สึก และพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของสิ่งแวดล้อมด้วยการอ่าน การเขียน ภาษาแรกเริ่มของเด็กปฐมวัยนี้แหละที่จะเป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อการอ่าน การเขียน ของเด็ก และเป็นการวางพื้นฐานที่มั่นคงในการเรียนรู้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป (กริณัท อนุวัชศิริวงศ์ และพิรุณ อนุวัชศิริวงศ์, 2561) ซึ่งสอดคล้องกับ นิภาพร ใจปานแก่น (2563) ที่ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้ ข่าวสาร และข้อมูลต่าง ๆ ของเด็กปฐมวัย เนื่องจากการอยู่ในสังคมเด็กต้องอาศัยทักษะทางภาษาในการสื่อสาร การแสดงออกถึงความคิด ความรู้สึก การปรับตัวรับความรู้ใหม่ เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว ซึ่งจะช่วยให้ทักษะทางภาษาทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนของเด็กได้พัฒนามากยิ่งขึ้น ช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี ดังนั้น การส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการตามช่วงวัยของเด็ก จึงมีความสำคัญอย่างมาก

ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยประกอบไปด้วยการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน เพื่อให้เด็กสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เป็นอย่างดีนั้น จึงควรให้การส่งเสริมและพัฒนาไปพร้อม ๆ กันทุกด้าน การส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ครูผู้สอนควรจัดประสบการณ์ด้วยรูปแบบ/กิจกรรมที่หลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กได้กล้าแสดงออกในการฟังพูด อ่าน เขียน มีนิสัยรักการอ่าน และบุคคลแวดล้อมต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับ ชนิพรณ จาติเสถียร (2560) ที่ได้กล่าวว่า การส่งเสริมความสามารถทางภาษาควรเริ่มตั้งแต่ช่วงปฐมวัย เพราะเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว ด้วยการพัฒนาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมกัน และเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ ได้ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญจนกลายเป็นทักษะทางภาษา ซึ่งการส่งเสริมความสามารถดังกล่าวจำเป็นที่จะต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจด้านพัฒนาการ การทำงานของสมอง และวิธีการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อให้สามารถส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังที่ พระราชบัญญัติการพัฒนาเด็กปฐมวัย พ.ศ. 2562 ได้ระบุไว้ว่า การพัฒนาเด็กปฐมวัยตามพระราชบัญญัตินี้ มีวัตถุประสงค์ให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการที่รอบด้านทั้งทางร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย เพื่อให้เกิดทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สามารถเรียนรู้ได้อย่างสอดคล้องกับหลักการพัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคลและความต้องการจำเป็นพิเศษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน พบว่ามีความเหมาะสมและสามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัยได้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วรรณกรรมหรือนิทานมาบูรณาการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาของวรรณกรรมที่เลือก โดยแนวคิดการสอนภาษาโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานดังกล่าว พัฒนามาจากแนวทางการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language) ซึ่งเชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาควรเป็นไปอย่างธรรมชาติ ด้วยวิธีการสอนแบบผสมผสานเชื่อมโยงทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนควบคู่กันไป โดยมีวรรณกรรมที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสื่อหลักในการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน (กาญจนา วงศ์กรด, 2564) เด็กปฐมวัยนั้นมีความอยากรู้อยากเห็น มีจินตนาการ มีความคิดสร้างสรรค์ “นิทาน” จึงเป็นสิ่งที่เด็กจะเข้าถึงได้ง่าย การเล่านิทานให้เด็กฟังเป็นประจำสม่ำเสมอ จึงเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีตามวัยของเด็กทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและภาษา (หนึ่งฤทัย พาภักดี, 2564) การจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน เป็นอีกหนึ่งวิธีในการปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเด็ก ซึ่งนิทานมีส่วนช่วยกระตุ้นพัฒนาการและส่งเสริมทักษะขั้นพื้นฐานของเด็ก เช่น ทักษะทางด้านการฟัง การพูด การคิด การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (สุพัสชา บุพศิริ, พจมาน ชำนาญกิจ และสำราญ กำจัดภัย, 2560) และการนำวรรณกรรมหรือนิทานซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กเข้าถึงได้ง่าย มาเป็นสื่อหลักในการจัดประสบการณ์ จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งเด็กสามารถเรียนรู้ได้ดีผ่านการลงมือทำกิจกรรมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (สุพรพิศ ผลรักษา, 2556)

โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) จังหวัดนครสวรรค์ เป็นโรงเรียนขยายโอกาส ขนาดเล็ก ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในระดับชั้นอนุบาลแบบห้องเรียนคละอายุ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำเด็กต่างชั้น ต่างอายุ และต่างความสามารถ มาจัดการเรียนรู้พร้อมกันอยู่ในห้องเรียนเดียวกัน จากการศึกษาผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SAR) ปีการศึกษา 2565 ของโรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) พบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) ในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนนั้น ไม่เป็นไปตามพัฒนาการในแต่ละช่วงวัยของเด็ก อาทิ ไม่สามารถเล่าเรื่องโดยมีเนื้อหาต่อเนื่องกันได้ ไม่สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง ไม่สามารถอ่านคำหรือประโยคง่าย ๆ ได้ การเขียนกลับด้าน และการเขียนที่ไม่เป็นไปตามวิธีการเขียน (โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์), 2566) ดังนั้น จึงควรส่งเสริมความสามารถทางภาษาในเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีความสามารถทางภาษาเหมาะสมกับวัย และเป็นการวางพื้นฐานให้มั่นคงในการเรียนรู้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 ที่ได้กำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ พัฒนาการด้านสติปัญญา มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย ตัวบ่งชี้ที่ 9.1 สนทนาโต้ตอบและเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ และตัวบ่งชี้ที่ 9.2 อ่านและเขียนภาพและสัญลักษณ์ได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูและ

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับปฐมวัยได้ใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมีความสัมพันธ์กัน
2. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากร คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุระหว่าง 4 - 5 ปี จำนวน 2 คน และชั้นอนุบาลปีที่ 3 อายุระหว่าง 5 - 6 ปี จำนวน 9 คน รวมทั้งสิ้น 11 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ของโรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ จำนวน 24 แผน โดยผู้วิจัยกำหนดหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด 8 หน่วย แต่ละหน่วยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมหน่วยละ 3 วัน วันละ 30 นาที สำหรับแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นครูเล่านิทาน เป็นขั้นที่เริ่มต้นด้วยการที่ครูแนะนำหนังสือ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง จากนั้นครูเล่านิทานให้เด็กฟังจนจบเรื่องโดยไม่ขาดตอน และเด็กได้เห็นภาพประกอบ คำ และประโยคอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ขั้นเด็กเล่าและต่อเติม เป็นขั้นให้เด็กแบ่งกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มเป็นเด็กที่มีอายุคละกัน ร่วมกันเล่าและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง โดยใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กสนทนาเกี่ยวกับตัวละคร ฉาก หรือสถานการณ์ที่สัมพันธ์กับนิทาน ให้เด็กได้คิด ทบทวนเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานที่ได้ฟังมา และครูนำบัตรภาพที่เกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานมาให้เด็กร่วมกันทายคำหรือประโยค

จากภาพ โดยมีครูคอยเขียนคำหรือประโยคที่เด็กทายให้ตรงกับภาพ จากนั้นให้เด็ก ๆ ฝึกอ่านและเขียนคำหรือประโยคจากนิทานร่วมกัน สำหรับเด็กอายุ 5 - 6 ปี ครูทำแบบชื่อและนามสกุลของเด็กเพื่อให้เด็กฝึกเขียนชื่อและนามสกุลของตนเองตามแบบด้วย

ขั้นที่ 3 ขั้นตอบสนองต่อนิทาน เป็นขั้นให้เด็กได้เรียนรู้จากการลงมือกระทำร่วมกันระหว่างพี่และน้อง อย่างสอดคล้องกับเนื้อเรื่องของนิทานที่อ่าน ผ่านการเล่นละคร การทำศิลปะสร้างสรรค์ การประกอบอาหาร หรือการทำศิลปะแบบร่วมมือ

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป เป็นขั้นให้เด็กได้แสดงออกถึงความสามารถทางภาษาที่ได้จากการฟังนิทาน และทำกิจกรรมที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องของนิทาน โดยการเล่าสรุปเรื่องราวของนิทานหรือเล่าถึงกิจกรรมที่ได้ทำ การนำเสนอผลงานของตนเอง การอ่านคำจากในนิทาน โดยครูอ่านนำและให้เด็กฝึกอ่านตาม

2. แบบทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วยแบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการฟัง จำนวน 5 ข้อ แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการพูด จำนวน 5 ข้อ แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการอ่าน จำนวน 5 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการเขียน จำนวน 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ตามหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 8 หน่วย รวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน จำนวน 24 แผน โดยผู้วิจัยนำแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบ วิเคราะห์ความสอดคล้องขององค์ประกอบของแผน ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00

2. แบบทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วยแบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการฟัง จำนวน 5 ข้อ แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการพูด จำนวน 5 ข้อ แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการอ่าน จำนวน 5 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการเขียน จำนวน 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบคุณภาพ วิเคราะห์ความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์ ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00 และหาคุณภาพของแบบทดสอบ พบว่า ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.25 - 0.75 ค่าอำนาจจำแนก (R) ระหว่าง 0.33 - 1.00 และค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.98

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. สังเกตและเก็บข้อมูลความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับประชากร จำนวน 11 คน ในขณะจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เพื่อเป็นข้อมูลก่อนการทดลอง (Pretest) ซึ่งเป็นแบบทดสอบเชิงปฏิบัติ

ใช้เวลาในการทดสอบ 1 สัปดาห์ เพื่อทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย แบ่งออกเป็น 4 ตอน ตอนละ 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ (20 คะแนน) ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการฟัง จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการพูด จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการอ่าน จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการเขียน จำนวน 5 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เด็กสามารถแสดงความสามารถในด้านนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง 1 คะแนน

เด็กไม่สามารถแสดงความสามารถในด้านนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง 0 คะแนน

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยกับประชากร จำนวน 11 คน โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ซึ่งทำการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ และใช้นิทาน จำนวน 8 เรื่อง ได้มาโดยครูนำหนังสือนิทานที่มีเนื้อเรื่องสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 24 เรื่อง มาให้เด็ก ๆ ร่วมกันเลือกว่าอยากฟังนิทานเรื่องใดมากที่สุด โดยให้เด็ก ๆ เป็นผู้ยกมือแสดงความต้องการ เรื่องใดที่ได้รับการเลือกมากที่สุด ครูจะนำนิทานเรื่องนั้นมาเป็นสื่อหลักในการจัดกิจกรรมแต่ละสัปดาห์ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี วันละ 30 นาที ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์

3. เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ทั้ง 8 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย หลังการทดลอง (Posttest) กับประชากรที่ใช้ในการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม ใช้เวลาในการทดสอบ 1 สัปดาห์

4. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ทดสอบสถิติไค-สแควร์ และเปรียบเทียบความแตกต่าง

ของคะแนนจากแบบทดสอบ

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ โดยภาพรวม

เลข ที่	ชื่อ	Pretest 20 คะแนน	Posttest 20 คะแนน	Post-Pre (O_i)	E_i	$O_i - E_i$	χ^2
1.	ด.ช.ก	8	18	10	10.09	-0.09	0.00
2.	ด.ญ.ข	7	17	10	10.09	-0.09	0.00
3.	ด.ช.ช	4	16	12	10.09	1.91	0.36
4.	ด.ช.ค	7	17	10	10.09	-0.09	0.00
5.	ด.ช.ค	7	17	10	10.09	-0.09	0.00
6.	ด.ช.ฆ	4	12	8	10.09	-2.09	0.43
7.	ด.ช.ง	9	17	8	10.09	-2.09	0.43
8.	ด.ญ.จ	7	17	10	10.09	-0.09	0.00
9.	ด.ญ.ฉ	7	19	12	10.09	1.91	0.36
10.	ด.ญ.ช	10	19	9	10.09	-1.09	0.12
11.	ด.ญ.ช	8	20	12	10.09	1.91	0.36
รวม		78	189	111			2.07

จากตารางที่ 1 พบว่า ความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ โดยภาพรวมจากการวิเคราะห์ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square Test) ความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยมีสมมติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H_0 : การเพิ่มขึ้นของคะแนนหลังการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย เมื่อเทียบกับคะแนนก่อนการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กแต่ละคนสัมพันธ์กัน (คะแนนที่เพิ่มไม่เกินค่าวิกฤติ คือ 18.31)

H_1 : การเพิ่มขึ้นของคะแนนหลังทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย เมื่อเทียบกับคะแนนก่อนการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กแต่ละคนไม่สัมพันธ์กัน (คะแนนที่เพิ่มขึ้นมากกว่าค่าวิกฤติ คือ 18.31)

เมื่อทำการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย พบว่า คะแนนที่ได้จากการคำนวณมีค่า 2.07 ซึ่งน้อยกว่าค่าวิกฤติ คือ 18.31 ที่ได้ตั้งไว้ อยู่ในบริเวณยอมรับได้ จึงสรุปได้ว่าการเพิ่มขึ้นของคะแนนหลังจากการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย เมื่อเทียบกับคะแนนก่อนการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กแต่ละคนมีความสัมพันธ์กัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ โดยภาพรวม

ความสามารถทางภาษา ของเด็กปฐมวัย	N	ค่าเฉลี่ย (μ)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (σ)	ผลต่างของ คะแนน (D)
ก่อนการจัดกิจกรรม	11	7.09	1.81	10.09
หลังการจัดกิจกรรม	11	17.18	2.09	

จากตารางที่ 2 พบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ ซึ่งเด็กปฐมวัยได้คะแนนการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.09 ($\mu = 7.09$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.81 ($\sigma = 1.81$) หลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.18 ($\mu = 17.18$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.09 ($\sigma = 2.09$) โดยมีค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ เท่ากับ 10.09 คะแนน แสดงว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการฟัง 2) ด้านการพูด 3) ด้านการอ่าน และ 4) ด้านการเขียน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนศิลปะ จำแนกรายด้าน

ความสามารถทางภาษาของ เด็กปฐมวัย	ก่อนการจัดกิจกรรม		หลังการจัดกิจกรรม		ผลต่าง ของคะแนน (D)
	μ	σ	μ	σ	
ด้านการฟัง	2.00	0.63	4.73	0.65	2.73
ด้านการพูด	2.73	0.47	4.64	0.50	1.91
ด้านการอ่าน	0.82	0.75	3.82	0.98	3.00
ด้านการเขียน	1.55	1.04	4.00	0.63	2.45

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ โดยจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ เด็กปฐมวัยมีความสามารถทางภาษาสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ

จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง มีค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยจำแนกเป็นรายด้าน ด้านการฟัง เท่ากับ 2.73 ($D = 2.733$) ด้านการพูด เท่ากับ 1.91 ($D = 1.91$) ด้านการอ่าน เท่ากับ 3.00 ($D = 3.00$) และด้านการเขียน เท่ากับ 2.45 ($D = 2.45$) คะแนนของการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยทุกด้านเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมีความสัมพันธ์กัน 2) ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมในทุกด้าน แสดงว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยโรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์) จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียนมีความสัมพันธ์กัน เมื่อพิจารณาคะแนนก่อนและหลังการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยจากการทดสอบแต่ละชุด พบว่า มีค่าคะแนนของเด็กปฐมวัยแตกต่างกัน แสดงว่าคะแนนที่เพิ่มขึ้นนั้น เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุอย่างต่อเนื่อง การที่เด็กได้ฝึกทำซ้ำ ย้ำ ทวนบ่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับประสบการณ์ใหม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ เป็นการจัดประสบการณ์ที่ยึดเด็กเป็นสำคัญ โดยการจัดกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของเด็ก เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็ก ผ่านการเล่านิทานและการทำกิจกรรมที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องของนิทาน ช่วยให้เด็กได้เห็นแบบอย่างที่ดีของการใช้ภาษา เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และได้เรียนรู้ผ่านการลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง ทั้งแบบรายบุคคล และแบบกลุ่ม โดยมีครูเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ หนึ่งฤทัย พากักดี (2564) ที่ได้ทำการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ผลการวิจัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนชั้นอนุบาล 3 มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนชั้นอนุบาล 3 มีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากเด็กปฐมวัยได้รับการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ผ่านการสังเกตและการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นบุคคลหรือสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของเด็ก ครูผู้สอนมีการเลือกใช้ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้ลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ และเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว มีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เด็กสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจากการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก ช่วยให้เด็กได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษา และเมื่อได้มีการนำการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมาใช้ในการจัดกิจกรรม ทำให้ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ Piaget (1952) ที่กล่าวว่าการเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นจากกระบวนการภายใน ซึ่งคือการคิด และการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมภายนอกผสมผสานกัน โดยเด็กจะซึมซับประสบการณ์ที่เขาได้รับจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมภายนอก แล้วนำมารวมเข้าด้วยกันเพื่อทำให้เกิดกระบวนการคิดเกิดขึ้น มีการเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์เดิมที่เคยเรียนรู้มา กับประสบการณ์ใหม่เข้าด้วยกัน ซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความคิดและความเข้าใจของเด็ก สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี คล้ายขำ, ปิยะนันท์ หิรัญย์โชติธร และชลธิป สมานิติ (2564) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการตระหนักรู้ในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการตระหนักรู้ในตนเองของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานมีคะแนนเฉลี่ยของการตระหนักรู้ในตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ ด้านการแสดงออกถึงความชอบ ความถนัด ความสามารถของตนเอง รองลงมา คือ ด้านการแสดงออกถึงการเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ด้านการแสดงออกถึงการยอมรับความแตกต่างระหว่างตนเองและผู้อื่น และด้านการแสดงออกถึงการมีความเชื่อมั่นในตนเอง ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความต่อเนื่องกัน ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและต่อยอดจากการที่เด็กได้ฝึกทำซ้ำ ย้ำ ทวนบ่อย ๆ เมื่อเด็กได้รับการทบทวนบ่อย ๆ จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ได้

2. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัส ผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยการนำนิทานที่เด็กสนใจเหมาะสมกับวัยของเด็ก เป็นเรื่องราวใกล้ตัวเด็ก และใช้ภาษาที่ถูกต้อง มาเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กได้เห็นแบบอย่างที่ดีของการใช้ภาษา ช่วยส่งเสริมความสามารถทางภาษา ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้กับเด็ก นำไปสู่การทำกิจกรรมที่หลากหลายทั้งแบบรายบุคคล และแบบกลุ่ม โดยมีครูเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวก ให้การสนับสนุนเด็กในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ การจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการจูงใจให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความหมายเพื่อการบรรลุจุดหมายในการจัดกิจกรรม โดยเมื่อเด็กปฐมวัยได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเองอย่างหลากหลาย เด็กได้รับประสบการณ์ตรงทั้งในด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน เด็กได้ฝึก ซ้ำ ย้ำ ทวนด้วยตนเองผ่านการทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องในทุกสัปดาห์ ทำให้เด็กเกิดการพัฒนาทางสติปัญญาและมีความสามารถทางภาษาที่ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ นิภาพร ใจปานแก่น (2563) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมโดยรูปแบบการเรียนการสอนแบบฮาร์ทส์ด้วยนิทานพื้นบ้านโคราชที่มีต่อความสามารถทางภาษาด้านการอ่านและเขียนของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเกียรติคุณวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมโดยรูปแบบการเรียนการสอนฮาร์ทส์ด้วยนิทานพื้นบ้านโคราช เด็กปฐมวัยโรงเรียนเกียรติคุณวิทยา จังหวัดนครราชสีมา มีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกด้าน เนื่องจากการจัดกิจกรรมโดยรูปแบบการเรียนการสอนแบบฮาร์ทส์ด้วยนิทานพื้นบ้านโคราช เป็นกระบวนการเรียนการสอนภาษาที่มีการจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนอย่างเป็นระบบโดยยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง เด็กได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เรียนรู้อย่างอิสระจากสื่อที่หลากหลาย เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ได้แสดงความคิด จินตนาการผ่านชิ้นงานที่ตนเองสร้างขึ้น ได้เขียนตามจินตนาการ การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญาและภาษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ สุพรพิศ ผลรักษา (2556) ที่ได้แสดงความคิดเห็นว่า วรรณกรรมสำหรับเด็กมีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษา ในด้านการฟัง การพูด การรู้คำศัพท์ และการใช้ภาษา พัฒนาความคิดและสติปัญญา การนำวรรณกรรมหรือนิทานซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กเข้าถึงได้ง่าย มาเป็นสื่อหลักในการจัดประสบการณ์ จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งเด็กเรียนรู้ได้ดีผ่านกิจกรรมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นการส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาเหมาะสมกับวัย โดยการจัดกิจกรรมบูรณาการเข้ากับกิจกรรมประจำวัน

เมื่อพิจารณาคะแนนความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ ในด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน พบว่ามีค่าคะแนนสูงขึ้นตามลำดับ แสดงว่าคะแนนที่เพิ่มขึ้นมานั้นเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ผ่านการทำกิจกรรมแบบรายบุคคล และแบบกลุ่ม เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

เด็กได้พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เด็กได้เรียนรู้ที่จะรับฟังผู้อื่นและเข้าใจความรู้สึกของตนเองจากการเล่าเรื่องราว การพูดหรือการสร้างผลงานศิลปะ รวมถึงการเขียน การคัดลอกคำ การเขียนคำที่ตนเองสนใจ และการอ่านคำจากในนิทาน ประกอบกับการนำหนังสือนิทานมาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรม ทำให้เด็กได้เห็นของจริง ได้สัมผัสด้วยตนเอง ทำให้เด็กเกิดประสบการณ์ตรง เด็กได้ฝึกทำซ้ำ ย้ำ ทวนบ่อย ๆ อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และเป็นผลให้ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุมีค่าคะแนนสูงขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยในแต่ละด้านมีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้น โดยความสามารถทางภาษาด้านการฟังอยู่ลำดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรม 4.73 คะแนน รองลงมาคือ ความสามารถทางภาษาด้านการพูด มีค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรม 4.64 คะแนน ความสามารถทางภาษาด้านการเขียน มีค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรม 4.00 คะแนน และความสามารถทางภาษาด้านการอ่าน มีค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรม 3.82 คะแนน ตามลำดับ สามารถอภิปรายตามรายด้าน ดังนี้

2.1 ความสามารถทางภาษาด้านการฟัง การที่เด็กปฐมวัยนั้นมีความสามารถทางภาษาด้านการฟังสูงกว่าด้านอื่น ๆ เนื่องจากเด็กปฐมวัยได้ฝึกและมีประสบการณ์ตรงในการฟังเสียงหรือการฟังเรื่องราวต่าง ๆ เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง การที่เด็กได้ฟังนิทาน ได้รับรู้เรื่องราวที่มีความชัดเจนและมีภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ ด้วยประสาทสัมผัสทางหู เด็กจะเก็บสะสมคำพูด จังหวะ และเรื่องราวจากสิ่งที่ได้ฟังมาสานต่อเป็นคำศัพท์ นำไปสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษาที่ช่วยให้เด็กได้มีพัฒนาการด้านการฟังและความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่ฟังได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget (1952) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนทุกคนเกิดมาพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติตลอดเวลาโดยการลงมือกระทำ การจัดระบบ และการปรับตัวให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยการดูดซับและการปรับแต่งจนเกิดความสมดุล เมื่อเกิดความสมดุลแล้ว การเรียนรู้จึงเกิดขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวรรณ กิจติยา (2558) ซึ่งได้ศึกษาผลของการจัดประสบการณ์การเล่านิทานที่มีต่อความสามารถทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน มีความสามารถทางภาษาด้านการฟังผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 76.92 และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานมีความสามารถทางภาษาด้านการฟังหลังได้รับการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดประสบการณ์การเล่านิทานที่มีเนื้อหาสนุกสนาน เนื้อเรื่องกระชับ หรือมีตัวละครที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัวเด็ก เด็กจะรู้สึกอบอุ่นและใกล้ชิดกับผู้เล่า นอกจากนี้นิทานที่นำมาเล่ายังมีภาพประกอบสีสันสวยงาม มีความสนุกสนานเร้าความสนใจของเด็ก ทำให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน ในขณะที่ฟัง ช่วยพัฒนาทักษะในด้านการใช้ภาษา การฟัง การพูด การคิด ถาม และการสังเกต ให้ข้อคิด คติเตือนใจ และส่งเสริมความสามารถทางภาษา

2.2 ความสามารถทางภาษาด้านการพูด การที่เด็กปฐมวัยได้คะแนนความสามารถทางภาษาด้านการพูด เป็นลำดับรองลงมา สืบเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กได้พูด ได้ตั้งคำถาม ได้แสดงความคิดเห็น

และเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยตนเอง ทำให้เด็กปฐมวัยได้รับประสบการณ์ตรง ด้านการพูด เด็กได้ฝึกฝนด้านการพูดอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เด็กได้เห็นแบบอย่างที่ดีในการพูด ได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งในรูปแบบกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย ทำให้เด็กได้พัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จินตนา กรุพิมาย (2559) ซึ่งได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลความสามารถทางภาษาด้านการพูดมีค่าเท่ากับ 0.7358 และความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มีค่าดัชนีประสิทธิผลอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ช่วยให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถทางภาษาด้านการพูดสูงขึ้น ส่งผลให้เด็กปฐมวัยสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาด้านการพูดได้คะแนนเฉลี่ยหลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 ความสามารถทางภาษาด้านการเขียน การที่เด็กปฐมวัยได้คะแนนความสามารถทางภาษาด้านการเขียน เป็นลำดับที่สาม สืบเนื่องมาจากเด็กปฐมวัยได้เห็นแบบอย่างของการเขียน และได้ฝึกทักษะด้านการเขียนด้วยตนเองเป็นประจำอย่างต่อเนื่องผ่านการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ เด็กได้เลือกเขียนคำตามความสนใจ ได้ฝึกเขียนคำตามความคิดของตนเอง หรือฝึกเขียนชื่อและนามสกุลของตนเองตามแบบ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำเด็กขณะทำกิจกรรม และสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Piaget (1952) และ Vygotsky (1978) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กได้พัฒนาความสามารถทางภาษาควรจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษาให้เด็กได้เป็นผู้ลงมือกระทำ เพื่อให้การเรียนรู้มีความหมายกับเด็กมากที่สุด โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้สำรวจ (Investigation) ให้เด็กได้มีการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุดเพื่อกระตุ้นให้เด็ก “Active” คือ เป็นผู้แสวงหาความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้ภาษาจากการได้ใช้ความคิดและลงมือกระทำด้วยตนเอง โดยครูเป็นเพียงผู้จัดเตรียมสื่ออุปกรณ์ที่หลากหลาย เพื่อให้เด็กมีอิสระในการเลือกสื่อ เพื่อนำไปสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้ตามความสามารถและความสนใจของแต่ละบุคคล ในการพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็ก เพื่อน ครู และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้างเด็กมีอิทธิพลกับการใช้ภาษา ถ้าเด็กได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีและเหมาะสม ก็จะส่งผลให้การพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กเพิ่มมากขึ้นไปด้วย

2.4 ความสามารถทางภาษาด้านการอ่าน จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษาด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.82 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนที่ต่ำกว่าด้านอื่น ๆ แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจากค่าความต่างของคะแนนก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ พบว่า ความสามารถทางภาษาด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยมีค่าความต่างของคะแนนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับค่าความต่างของคะแนนด้านอื่น ๆ เนื่องจากการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กได้ฝึกอ่านคำหรือประโยคที่พบจากในนิทานร่วมกันเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง โดยมีครูกอยให้คำแนะนำ การอ่านคำหรือประโยคที่ตนจดจำหรือคุ้นเคยจากในนิทาน

ถือว่าเป็นการอ่านซ้ำ ย้ำทวนความจำของเด็ก อีกทั้งการจัดกิจกรรมทั้ง 8 สัปดาห์ ยังส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้การอ่านออกเสียงคำหรือประโยคที่เหมาะสมกับเด็กผ่านการจัดกิจกรรม โดยครูนำหนังสือนิทานมาให้เด็ก ๆ ดูหน้าปก กระตุ้นความสนใจของเด็กโดยใช้คำถาม ชักชวนให้เด็กสนทนาเกี่ยวกับภาพหน้าปกหนังสือนิทาน ให้เด็กร่วมกันทายชื่อเรื่องของนิทาน ให้เด็กฝึกอ่านออกเสียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่งเรื่องและผู้วาดภาพตามครู ครูเล่านิทานให้เด็กฟังจนจบเรื่องโดยไม่ขาดตอน ให้เด็กได้เห็นภาพประกอบ คำ และประโยคอย่างชัดเจน จากนั้นเด็กแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3 - 4 คน โดยครูจัดให้แต่ละกลุ่มเป็นเด็กที่มีอายุคละกัน ร่วมกันเล่านิทาน และสนทนาร่วมกันสืบเนื่องจากนิทาน ครูนำบัตรภาพที่เกี่ยวกับเนื้อหาในนิทานมาให้เด็กร่วมกันทายคำหรือประโยค ครูเขียนคำหรือประโยคให้ตรงกับภาพ จากนั้นเด็ก ๆ ร่วมกันอ่านคำหรือประโยค โดยครูอ่านนำและให้เด็กฝึกอ่านออกเสียงตาม รวมถึงการให้เด็ก ๆ ผลัดกัน ออกมาเป็นผู้นำในการอ่านออกเสียงและให้เพื่อน ๆ อ่านออกเสียงตาม เด็กได้เรียนรู้ด้านการอ่านผ่านการลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะและคอยให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky (1978) เรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการและการเสริมต่อการเรียนรู้ ที่กล่าวว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการเป็นระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงกับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ เด็กสามารถแก้ปัญหาที่ยากเกินกว่าระดับพัฒนาการที่แท้จริงของเขาได้ หากได้รับการแนะนำช่วยเหลือหรือได้รับความร่วมมือจากผู้ที่มีความสามารถมากกว่า และการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นบทบาทของครูผู้สอนในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนและเตรียมการชี้แนะหรือให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่พัฒนาการในระดับที่สูงขึ้น จากนั้นก็จะอธิบายข้อเสนอแนะที่ทำให้การเสริมต่อการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ ด้วยเหตุนี้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางภาษาด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย ครูผู้สอนจึงจัดสถานการณ์การเรียนรู้ที่เกินกว่าระดับพัฒนาการที่เป็นจริงของเด็ก และเสริมต่อการเรียนรู้โดยมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือและสนับสนุน รวมถึงการร่วมมือช่วยเหลือกันกับเพื่อนที่มีความสามารถเหนือกว่า เพื่อให้เด็กพัฒนาสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ โดยการเสริมต่อการเรียนรู้ก่อนการอ่าน ด้วยการอ่านนิทานให้เด็กฟังแล้วเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของเด็ก การเสริมต่อการเรียนรู้ระหว่างอ่าน ด้วยการให้เด็กได้ร่วมกันเล่านิทานและสนทนา แสดงความคิดเห็นร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ให้เด็กได้ฝึกอ่านคำหรือประโยคที่พบจากในนิทานร่วมกัน และการเสริมต่อการเรียนรู้หลังการอ่าน ด้วยการทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การเล่นเกม การประกอบอาหาร และการทำศิลปะแบบร่วมมือ อย่างสอดคล้องกับเนื้อเรื่องของนิทานที่อ่าน ซึ่งช่วยเชื่อมโยงการอ่านกับความรู้เดิมของเด็ก ส่งผลให้เด็กเกิดเรียนรู้อย่างมีความหมายและสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้านการอ่านได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

1. ครูผู้สอนควรจัดเตรียมสื่อในการจัดกิจกรรมให้พร้อมใช้อยู่เสมอ
2. ครูผู้สอนควรศึกษาเนื้อเรื่องนิทานให้เข้าใจ อ่านนิทานซ้ำ ๆ ให้จำเนื้อเรื่องได้ก่อนนำมาเล่าให้เด็กฟัง เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจและเพลิดเพลินกับการฟังนิทานมากยิ่งขึ้น

3. ในการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนควรใช้คำถามเพื่อกระตุ้นการแสดงความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยอย่างสม่ำเสมอและหลากหลาย และเปิดโอกาสให้เด็กได้สนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นให้ได้มากที่สุด

4. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมควรมีความยืดหยุ่น ขึ้นอยู่กับกิจกรรมแต่ละขั้นตอน ครูผู้สอนควรจัดสรรเวลาให้เหมาะสม โดยให้เด็กปฐมวัยได้ดำเนินตามกิจกรรมจนสิ้นสุดในแต่ละขั้นตอน เพราะบางขั้นตอนอาจใช้เวลามากกว่าที่กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานสำหรับห้องเรียนคละอายุ สามารถนำไปพัฒนาความสามารถด้านอื่น ๆ ของเด็กปฐมวัยได้ เช่น ความกล้าแสดงออก การทำงานร่วมกับผู้อื่น และความมีวินัย เป็นต้น

2. จากผลของการวิจัย พบว่า ผลการประเมินความสามารถทางภาษาด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่น จึงควรมีการศึกษาผลการจัดกิจกรรมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถทางภาษาด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560**. กรุงเทพฯ:

ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กาญจนา วงศ์กรด. (2564). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเชิงบูรณาการโดยใช้แนวคิดวรรณคดีเป็นฐานร่วมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวก PERMA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

จินตนา กรุพิมาย. (2559). **การพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ชนิพรรณ จาติเสถียร. (2560). **การส่งเสริมความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: พลัสเพรส.

ธรินันท์ อนุวัชศิริวงศ์ และพิรุณ อนุวัชศิริวงศ์. (2561). **ปลดล็อกวิกฤตพัฒนาการเด็กปฐมวัยด้วยการอ่าน**. กรุงเทพฯ: แพลนพรีนซ์ติ้ง.

นฤมล เนียมหอม. (ม.ป.ป.). **ห้องเรียนที่ส่งเสริมการรู้หนังสือสำหรับเด็กปฐมวัย**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก: http://www.nareumon.com/index.php?option=com_content&task=view&id=2. (2566, 13 กันยายน).

นิภาพร ใจปานแก่น. (2563). **ผลของการจัดกิจกรรมโดยรูปแบบการเรียนการสอนแบบอาร์ทสด้วยนิทานพื้นบ้านโคราชที่มีต่อความสามารถทางภาษาด้านการอ่านและเขียนของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเกียรติคุณวิทยา จังหวัดนครราชสีมา**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

- พระราชบัญญัติการพัฒนาเด็กปฐมวัย พ.ศ. 2562. (2562, 30 เมษายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 136 ตอนที่ 56 ก. หน้า 6.
- โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์). (2566). รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์). นครสวรรค์: โรงเรียนวัดเกรียงไกร (โพธิ์ประสิทธิ์).
- สุพรพิศ ผลรักษา. (2556). ผลการจัดกิจกรรมการประกอบอาหารโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน ที่มีต่อความสามารถทางการสังเกตของเด็กปฐมวัย โรงเรียนราษฎร์พัฒนา จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุพัสชา บุพศิริ, พจมาน ชำนาญกิจ และสำราญ กำจัดภัย. (2560). ผลการจัดประสบการณ์การแสดง บทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย. วารสารวิชาการหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. 9(24): 159-166.
- สุวรรณ กิจติยา. (2558). ผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานที่มีต่อความสามารถทางภาษา ด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- หนึ่งฤทัย พากักดี. (2564). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาไทย โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นอนุบาล 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อรรวรรณ น่วมภักดี. (2563). ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อ ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- อัญชลี คล้ายขำ, ปิยะนันท์ หิรัญย์ชโลธร และชลธิป สมานิต. (2564). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการตระหนักรู้ในตนเองของเด็กปฐมวัย. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. 18(3): 195-207.
- Piaget, J. (1952). *The Original of intelligence in Children*. New York: International Universities Press.
- Piaget, J. (1959). *The language and thoughts of the child*. London: Routledge & Kegan Paul.
- Vygotsky, L. (1978). *Mind in society: The developmental of higher psychological process*. Cambridge MA: Harvard University Press.